

Ἵγίαινε, ὦ βασιλεῦ, καὶ χαῖρε κί' εὐδαιμόνει,
μά καὶ τὴν Μανωλάδα μας ποτέ σου μὴ λησμόνει.

Χαιρετισμὸς τοῦ Φασουλῆ
ἔσ' τὸν Σάλιαρ-Γιούγκ τὸν σεβνταλῆ.

Ἄγαπητέ μου Σάλιαρ-Γιούγκ, πρὶν φύγῃς ἀπ' ἐδῶ,
ἐσκόπευα μονάχος μου νὰ ἔλθῃς νὰ σᾶς ἴδῃ.
Πλὴν δυστυχῶς ἐφύγατε χωρὶς νὰ σᾶς προσφθάσω
κί' ἀπὸ τὴν λύπη τὴν πολλὴ ὀλίγου δεῖν νὰ σκάσω,
γιατὶ θὰ ἐμαθαίνετε πολλὰ καὶ ἀπὸ ἴμένα
καὶ ἀπὸ τὰ διαμάντια σας θὰ ἴσούφρωνα κανένα.

Πιστεύω νὰ ἠκούσατε πῶς εἰς αὐτὸ τὸν τόπο
ἴσ' ἔλαθ' ὁ καθεὶς τὸν γείτονα μὲ τρόπο.
Καὶ τώρα, ὅτε σιζῆτε πελάγη καὶ θαλάσσης
καὶ ἴσ' τὴν Ἑλλάδα μας πετοῦν οἱ τρυφεροὶ σας πόθοι,
ἴδῃτε τοὺς σαπφείρους σας καὶ τοὺς ἀδαμαντιάς σας,
διότι ἐνδεχόμενον κανεὶς νὰ ἐσουφρώθῃ.

Ἐν τούτοις, ἐξοχώτατε, ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς πάλι θὰ μᾶς ἔλθῃτε ὀργήγορα ἐδῶ
καὶ τότε πλέον ἐν σπουδῇ θὰ ἔλθῃς δίχως ἄλλο
τὸ ὑψηλὸν σας πρόσωπον κί' ἀπὸ κοντὰ νὰ ἴδῃ.
Καὶ τότε, ὑψηλότατε, μετὰ χαρᾶς πολλῆς
περὶ πολλῶν θὰ σᾶς εἴπῃ πολλὰ κί' ὁ Φασουλῆς.

Θὰ ἴσ' ἀπλωθοῦμε καὶ οἱ δῆρ' ἴσ' τὸν καναπέ ἀπάνω
καὶ πότ' ἐγὼ μὲ φυσερὸ ἀέρα θὰ σᾶς κάνω
καὶ πότε σεῖς θὰ κάνετε ἀέρα εἰς ἐμένα
καὶ θὰ τὰ λέμε καὶ οἱ δῆρ' ἐμὲ πόδια γυμνωμένα.
Θὰ εἰσθε σεῖς ὁ δούλος μου καὶ θάμαι ὁ λακὴς σας,
θὰ βγάξετε τῆς κάλτσας μου κί' ἐγὼ τῆς ἰδικαῖς σας.

Τρέφει πολλὴν ὑπόληψιν πρὸς σᾶς ὁ Φασουλῆς,
ἂν καὶ δὲν ἔχη τὴν τιμὴν ποσῶς νὰ σᾶς γνωρίζῃ,
καθόσον εἰσθε ἄνθρωπος σωστός καὶ ἀφελῆς
καὶ πλῆθος δούλων ταπεινῶν συχνὰ σᾶς ἀερίζει.
Διότι ζῆτε φυσικῶς καὶ ὄπως σᾶς ἀρέσει,
χωρὶς ποτὲ ἢ θέσις σας γιὰ τοῦτο νὰ ἐκπέση.

Εἰς τύπους δὲν ὑπέικετε κί' εἰς ἐθιμοταξίας,
παντὸς σωστοῦ καὶ νουνεχοῦ ἀνθρώπου ἀναξίας.
Εἰσθε τῶντι ἄνθρωπος καὶ φύσει τε καὶ θέσει
καὶ βγάξετε τῆς κάλτσας σας ὅποταν σᾶς ἀρέσῃ
καὶ τριβετε ἡδονικῶς τῆς δύο σας ποδάρις,
οἰκτεῖροντες τῶν εὐγενῶν τῆς σαχλοκουταμάρις.

Κι' όταν ακόμη έχετε κυρίας εμπροστά σας
 έσείς 'μπορεί να βγάλετε κι' αυτά τ'απρόορουχά σας,
 διότι' ή έξοχότης σας τιοιουτρόπως θέλει
 και δι' αυτό τὸ ἀπρεπὲς πεντάρα δὲν σᾶς μέλει.
 Δὲν σᾶς πιέζει παντελῶς τῶν τύπων ή ἀνάγκη,
 δὲν ζητε ὅπως και ήμεῖς και οἱ γελοῖοι Φράγχοι.

'Εσεῖς, ποῦ τόσα έχετε διαμάντια και πηλάντια
 και βγαίνετε ξεκάλτωτοι και δὲν φορεῖτε γάντια,
 ήμεῖς δὲ οἱ ψωρόληδες 'στὰ μέρη τὰ 'δικά μας
 φοβούμεθα νὰ ξύσωμεν και τὰ ὀπίσθιά μας
 ἔμπρὸς εἰς τὰς δεσποῖνας μας και εἰς τὰς δεσποινίδας
 και ἂν ακόμη πάσχωμεν ἀπὸ αἱμορροΐδας.

Μισῶ και ἀποστρέφομαι τῶν εὐγενῶν τοὺς τρόπους
 και ἀγαπῶ παραπολὺ τοὺς φυσικοὺς ἀνθρώπους
 κι' εἶθε νὰ ήμουν κάτοικος τοῦ ἰδικοῦ σας κράτους,
 γιὰ νὰ μὴ βλέπω γύρω μου αὐτοὺς τοὺς ντυλικάτους
 και νὰ μὴ ζῶ εἰς τὰ ἔδῳ πολιτισμένα μέρη,
 ποῦ λρέπει κάλτσαις νὰ φορῆς και μέσ' στο καλοκαῖρι.

'Αλλ' ἂν και δεσμευόμεθα μὲ ἀρκετὰς μωρίας
 ἐν τούτοις ἔχομεν κι' ήμεῖς μικρὰς ἐλευθερίας,
 διότι' εἰς πᾶν δημόσιον και μὴ τιοῦτον μέρος
 πηγαίνομεν τρεῖς τρεῖς μαζί κι' οὐροῦμεν ἐλευθέρως,
 ἂν δὲ κλητῆρος δι' αὐτὸ μᾶς ἐπιπλήξῃ στόμα,
 τοῦ κάνομε τὴν ράχη του πρὸ κόκκινη ἀκόμα.

'Έχετε σκόνης σύννεφα καθὼς εἰς τὰς Ἀθήνας,
 λιμοκοντόρους, λάβαρα και ἀδεσπότους κύνας;
 κι' ἂν διαμαντένιο έχετε, ὡς ἔμαθα, λεπίδι,
 ἀλλ' ὅμως έχετε σπαθὶ ὡσὸν τοῦ Εὐγενίδη;
 'Αμμ' δέ;.. λοιπὸν γιὰ τίποτε ἔμπρὸς μας μὴ 'μιλᾶς
 κι' ἔχει πολλὰ πολῦτιμα και ή πατρις Ἑλλάς.

Και τώρα ὁποῦ ἴδατε τὸ ἕνα μας και τ'ἄλλο
 και τῶν Ἑλλήνων σύμπασαν τὴν εὐανδρον ἀγέλην,
 βεβαίως θὰ ἐγίνατε, καθὼς δὲν ἀμφιβάλλω,
 ὁ πρῶτος και καλλίτερος εἰλικρινῆς φιλέλλην.
 Κι' ήμεῖς σ'αὐτὴν τὴν ἐποχὴν, μεγάλε μεγιστάν,
 γυρεύομεν φιλέλληνας και εἰς τὸ Ἰνδοστάν.

Εἶθε μ' ἀέρα οὐριον νὰ πᾶτε 'στὸ Λονδῖνον,
 ἀλλὰ μὴ λησμονήσετε τῆς σκόνης μας τὸ χῶμα
 και τὸν κυρίαρχον λαὸν τοῦ ἔθνους τῶν Ἑλλήνων,
 ποῦ ἔβλεπε τῆς γάμπαις σας μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
 Εἶναι πολῦτιμος γιὰ 'μᾶς κι' ή τῶν Ἰνδῶν ἀγάπη
 και στείλετε γιὰ σ ο υ β ε ν ἰ ρ κανένα σας τσουράπι.

Και ὀλίγαις ποικιλίαις,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

'Εὰν τοῦ Κ λ ἄ ρ κ ἐξάκλωναις ζητῆτε κουβαρίστραις
 γιὰ μηχανὰς τῆς ραπτικῆς, κυρίαις και μοδίστραις,
 ἀκούσατε τὴν συμβουλήν τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου
 και τρέξετε 'στὸν Πειριμᾶ 'στοῦ Ἰορδανοπούλου.
 Και ὅποια πρώτη ἀπ' αὐταῖς τῆς κουβαρίστραις πάρη,
 αὐτὴ θὰ κάμη, καθὼς λέν, τὸν ἄνεμο κουβάρι.

Πᾶς θιασώτης τοῦ καλοῦ κι' ὠραίου ἄς γνωρίζῃ
 πῶς ή Ἑ σ τ ἰ α συλλογὴν μεγάλην καταρτίζει
 ἀπὸ κλεινῶν καλλιτεχνῶν εἰκόνας ἔξαισίας,
 πολῦτιμα κειμήλια ἐξόχου φαντασίας.
 Και ὅστις δώσῃ ἀπὸ σᾶς δραχμὰς τριάντα μόνον
 πινακοθήκην ἀποκτᾶ μοναδικῶν εἰκόνων,
 ποῦ τὴν εὐπρέπειαν κοσμοῦν μᾶς κομψῆς αἰθούσης
 κι' εἰν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τὸ 'δῆς και ἄλλο νὰ τ'ἀκούσης.
 Και ἤδη τὸ φυλλάδιον ἐξέδωκε τὸ πρῶτον,
 ὁποῦ μεγάλην ἔκαμεν ἐντύπωσιν και κρότον.

Εἰς τῆς Ἑ σ τ ἰ α τῆς γνωστῆς τὸ βιβλιοπωλεῖον
 ἐν μέσῳ τῶν ἔδῳ κι' ἐκεῖ παντοδαπῶν βιβλίων
 και παιδικὰ δραμᾶτια θὰ βρῆς και κωμωδίας
 κατὰ λαμπρὰν μετάφρασιν τοῦ γλαφυροῦ Κουρτίδη,
 τὸ συνιστῶμέν δὲ κι' αὐτὸ ἐξ ὅλης μας καρδίας
 ὡς χρῆσιμον κι' εὐχάριστον γιὰ τὰ μικρὰ παιχίδι.

Και ἄλλο τεῦχος κατ' αὐτὰς σπουδαῖον ἐξεδόθη
 τῆς Ἐπιθεωρήσεως περὶ Μηχανικῶν
 κι' ἂν ὁ ἀγράμματος Ρ ω μ ῆ ὄς μηχανικὴν δὲν νοιόθει,
 μὰ σύγγραμμα τοῦ φαίνεται πολὺ σημαντικόν.

'Ο Πολιτάκης λυρικά ἐξέδωκε ποιήματα
 μὲ τίτλον μετριόφρονα «τὰ πρῶτα πρῶτα Βήματα.»

Λ ἄ ν τ ς λυρικά ποιήματα μὲ σ τ ἰ λ ρωμαντικόν,
 μὲ ὕφος ἰδιόρρυθμον και στρατιωτικόν.

Τέλος πάντων χθὲς μᾶς ἤλθεν ἐκ τῆς γῆς τῶν Φαραῶνων
 και ὁ Νίκος Μαντζαβίνος, τὸ καμίνι τόσων πόνων,
 μὲ γλυκύτερον τὸ χεῖλος και μὲ βλέμμα φλογισμένον,
 ἔστω δὲ αὐτὸ πρὸς γνῶσιν τῶν ἐνδιαφερομένων.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριαγοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐδ Φρονοόντων— νύκτα 'μέρα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους,—πατζατζήδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια, σαντούρια — και μὲ μάνδρα μὲ γαϊδάρες.